

Wat wensen wij elkaar naast alle goeds en gezondheid?
Op het breekpunt van Oud en Nieuw een verhaal over wat pater Roland Putman 'begeestert' en wat zijn wensen zijn, geïnspireerd door zijn geloof en zijn levensvisie.

Regionaal **5**

Oud en Nieuw

Meer vertrouwen en acceptatie

In de prachtige Sint-Janskerk in 's-Hertogenbosch is het de zaterdag voor kerst een komen en gaan van mensen die een rondgang maken in de hoge, koude kerk om te genieten van de sfeervolle kerststal. Een mevrouw wijst naar links van de ingang, waar de kapel van Onze Zoete Moeder is. Daar wacht pater Roland Putman.

Negen jaar lang was pater Putman met plezier pastoor in Beverwijk en Wijk aan Zee totdat hij, precies een jaar geleden, door zijn orde naar Den Bosch werd geroepen. Hier bewoont hij met vijf Franciscaanse medebroeders, drie minderbroeders kapucijnen en drie zusters het stadsklooster in het centrum van de stad. Uitdrukkelijk werd, in de geest van de nieuwe tijd, voor deze samenstelling gekozen om zo te laten zien dat het kan. Om, ondanks verschillen, samen een gemeenschap te vormen.

Hoe is het nu met hem, hier in het Brabantse? In een kerkbank gezeten volgt het gesprek.

Kraamvisite

„Kerst is de koopavond van de kerk, als het dán nog niet druk is”, begint de pater met een lachje om zich heen kijkend. „Het kan me intrigeren dat mensen op kerstavond massaal naar dat tweeduizend jaar oude verhaal komen luisteren of, zoals nu, de kerststal bezoeken. Ik vind het bemoedigend en inspirerend, al die mensen bij God op kraamvisite.”

Het was een hele overgang van Noord-Holland naar de Zuidelijke Nederlanden. Hier heerst een andere cultuur wat merkbaar is aan het gemeenschapsleven en er zijn meer tradities zoals carnaval, is zijn uitleg. „Ja, ik ben nu gewend. Ik dacht: ik kom in Brabant terecht. Maar hier is een bijzondere combinatie van enerzijds de Bommelerwaard met een Gelderse invloed van ook het directe Utrechtse en anderzijds Den Bosch met de Brabantse gemoedelijkheid en waar je er iets meer omheen moet praten.”

Weesgeloetjes

Het pastoraal werkgebied van Roland Putman is de Bommelerwaard, een uurtje fietsen vanaf zijn woonplaats. Deze streek in het zuidwesten van Gelderland ligt, als een badkuip, tussen de rivieren de Waal in het noorden, de Maas in het oosten en zuiden en de afgedamde Maas in het westen. Zeventig jaar geleden werd de hele Bommelerwaard aan de geestelijke zorg van de Franciscanen toevertrouwd. Pater Putman en zijn minderbroeders Franciscanen zijn volgelingen van Franciscus van Assisi. Franciscus schonk al zijn bezittingen aan de armen om zelf

In de kapel van Onze Zoete Moeder steekt pater Putman een kaarsje op voor een zieke.

FOTO HELEEN VINK

in pure armoede verder te leven en stichtte begin 1200 de Franciscanen kloosterorde.

Van de zeven katholieke kerken op dit riviereiland zijn er nog vijf open. Ook hier wordt minder naar kerkdiensten gegaan, al hoort kerkbezoek wel meer bij het dagelijkse leven, meent Putman. Als voorbeeld geeft hij dat voorafgaand aan gebeurtenissen of uitjes, vaak eerst even een kapel wordt binnengelopen voor Weesgeloetjes en om een kaarsje aan te steken. Meestal gaat hij op de fiets naar zijn werk en rijdt hij eindjes op

met passanten. Welk geloof ze ook hebben, er wordt gepraat, ook met de fijne christenen van de biblebelt. Toen hij op een dag in mei de Bommelerwaard in fietste, kwamen allerlei mensen hem te voet tegemoet.

Kerst in het klein

„Ze waren op bedevaart naar de kapel van Onze Zoete Moeder hier in Sint Jan. Mei is immers Maria-maand. We voerden gesprekken; het was net kerst in het klein.” In zijn vrije weekenden gaat pastoor bij nabijgelegen protestantse

kerken op bezoek. Enthousiast: „Dat is wederzijds goed bevallen. We zijn nieuwe burens. We maken nieuwe plannen en afspraken”.

Enthousiasme

„We leven in een tijd van verwarring, van bangmakerij. Misschien werkt de angst voor terrorisme ook wel de angst om een onbekende aan te spreken in de hand. Terwijl als je het juist wel doet, er opeens iets verandert. We missen de vrijmoedigheid om met elkaar in gesprek te gaan en leven langs elkaar heen. Het mooie van feesten,

zoals carnaval, is dat je daarmee de anonimiteit weer doorbreekt.”

Wensen heeft pater Putman zeker. „Meer vertrouwen, ook als het leven niet loopt zoals je had verwacht. Ons niet laten ontmoedigen, maar met het enthousiasme van een kind weer op weg gaan. Minder gehaast zijn en meer tijd nemen. Tijd nemen om een ander te begrijpen, zonder meteen een antwoord klaar te willen hebben. God accepteert ons zoals we zijn. Nu wij nog.”

Heleen Vink